

Overensstemmelse med den, vi i det hele ere inde paa med Hensyn til dette Emne, virkelig kunne naa saa vidt, at man tilfredsstiller Kravet og Behovet, og det tillader i alt Fald en saadan Udvikling, at man kan lade de mere indgribende og kostbare Foranstaltninger, som Kommissionen har paataenkt, ligge. Som sagt i denne Aand agter jeg at fremsætte Forslag om denne Sag, saa snart de fornødne Arbejder i saa Henseende ere tilendebragte.

Der har fra 3 forskellige Sider været draget Spørgsmaal frem angaaende visse Domstoles Afgørelser i forskellige Sager. Det er meget naturligt, at disse Spørgsmaal drages frem i Tinget, men naar de henvendes med særlig Adresse til Justitsministeren og med Henstilling til ham om at tage sig af dem eller give Irettesættelser eller se paa Fingrene — disse Udtryk ere brugte — er det en urigtig Adresse. Justitsministeren har ikke forfatningsmæssigt eller ifølge Lovgivningen Censur at udøve over Domstolene. Hvad han kan gøre, er at bidrage sit til, at slige Spørgsmaal komme ind for det rette Forum, den overordnede Ret, der alene har Beføjelse til at gøre et Ansvar gældende eller udtale Censur. Hvis det er Højesteret, er Sagen dermed til Ende ganske uafhængig af enhver videre Paavirkning fra Justitsministeriets Side. Det forholder sig nu netop saaledes med de tre Sager, at de have været forelagte for og paadømte af Højesteret eller af Justitsministeren ere blevne henviste til at bringes frem ad den Vej. Det gælder om Alma Bondesens Sag, som ved Justitsministeriets Hjælp er bleven fremmet og bragt ind for Højesteret, og som jeg selvfølgelig derfor ikke skal udtale mig videre om. Det gælder ogsaa om den Sag, som et æret Medlem fremdrog, den bekendte og af ham udførlig omtalte Fiskerisag mod en Fisker Mortensen. Det er, som han ogsaa selv berørte, et Spørgsmaal, som er afgjort ved Højesteret, og Justitsministeriet har gjort alt, hvad der stod til det, for at Sagen kunde komme frem for Højesteret, idet der der kun var Spørgsmaal om en ringe Bøde. Justitsministeriet har givet baade Oprejsningsbevilling, det vil altsaa sige Forlængelse af den Frist, inden hvilken Sagen paa normal Maade skulde være appelleret, og den saakaldte Summabevilling, hvorved Højesteret bemyndiges til at tage Sagen under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke befandtes at udgøre summa appellabilis. Den paagældende Fisker har jo ogsaa faaet en fuldstændig Oprejsning i saa Henseende, idet han i

alle Punkter blev frifunden af Højesteret. Det Spørgsmaal, det ærede Medlem fremdrog om de Ulovligheder, som ere begaaede i Sagen, ere ogsaa afgjorte af Højesteret. Der er efter Højesteretsdommen begaaet to Ulovligheder, og vi ere ikke berettigede til at antage, at der er flere. For det første udtales det, at det maa misbilliges, at Underdommeren har undladt at foranledige de anholdte Ruser undersøgte paa behørig Maade — altsaa en formel Mangel — og dernæst udtales det, et det maa misbilliges, at han ikke har sørgt for, at Retsvidnerne overværede Forhandlingerne i Retten — den anden formelle Ulovlighed. Saa har Højesteret tillige afgjort det tredje Spørgsmaal, om Dommeren derfor kunde ifalde noget Ansvar og har derfor sagt: Men om Ansvar herfor bliver der i Medfør af Lov 1—6—14 ikke Spørgsmaal. Der staar nemlig, som bekendt, der, at hvor der gives Oprejsningsbevilling, bliver Dommen, for saa vidt Dommeren angaar, urygget — altsaa der kan ikke blive Spørgsmaal om Ansvar for ham her. Dermed er den Sag, for saa vidt angaar Justitsministeriet, og for saa vidt den altsaa skal fremmes ad Rettens Vej, færdig og afgjort.

Den tredje Sag blev fremdragen af det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre) og angik en Anholdelse, ikke en Arrest — der er jo stor Forskel paa de to Ting —, der er foretaget ved Randers Politiret. Herom indkom der en Klage, og det var, medens jeg var Justitsminister. Men for saa vidt som der deri anmodedes om, at Justitsministeriet skulde skride ind, var der derved overset, at denne Anholdelse skete i Henhold til en Beslutning til Retsprotokollen, og altsaa var en Dommerbeslutning og ikke en Politimesterbeslutning. Som Dommerbeslutning stod den alene under Censur af den overordnede Ret, og idet jeg altsaa slet ikke skal udtale mig om Realiteten af Sagen, skal jeg slaa fast, at der var ikke andet for Justitsministeriet at svare end det, som blev svaret, og som er stemmende med hele den gældende Ret og forskellige Tilfælde, som tidligere have foreligget for Domstolene, nemlig at man maa have Andrageren henvist til ved Indankning for højere Ret af den til Retsprotokollen tagne Beslutning om hans Anholdelse at gøre hans Besværing over den ham efter hans Mening overgaaede Forurettelse gældende. Det er mig ubekendt, om dette er sket senere, men det var det eneste, der var at gøre for Justitsministeren.

Jeg skal endelig berøre et Punkt, som